

A Győri Ítéltábla a dr. Berendy Beatrix Ügyvédi Iroda által képviselt **I. r., II.r. és kk. III.r. felpereseknek** a dr. Csókási Zsófia ügyvéd által képviselt **alperes** ellen törvényes öröklés megállapítása iránti perében a Zala Megyei Bíróság 2010.május 21. napján kelt 6.P.21.410/2008/65. számú ítélete ellen a felperesek részéről 66. és 68. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelesek a felperesek egyetemlegesen megfizetni az állam javára az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 387.250,- (Háromszáznyolcvanhétezer-kettőszázötven) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelesek a felperesek megfizetni az alperesnek 15 napon belül egyetemlegesen 100.000,- (Egyszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Zala Megyei Bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg I.r. felperesnek 6.361,1 Eurot, 515.887,- forintot és 2.219,1 USD-t. Ezt meghaladóan a bíróság az I.r. felperes keresetét, valamint az alperes viszontkeresetét elutasította. A bíróság a per tárgyának értékét 9.388.042,-

forintban határozta meg. Kötelezte az I.r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg alperesnek 15.600,- forint perköltséget. Felhívta a Zala Megyei Bíróság Gazdasági Hivatalát, hogy az I.r. felperes által El.157/2010. szám alatt elnöki letétbe helyezett 40.000,- forintot utalja vissza az I.r. felperesnek. A bíróság felhívta az I.r. felperest, hogy 15 napon belül leletezés terhe mellett fizessen meg további 133.500,- forint kereseti illetéket.

A bíróság az ítéletnek az alperest a főkövetelés tekintetében marasztaló rendelkezését előzetesen végrehajthatónak nyilvánította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában rögzítette, hogy az I.r. felperes édesapja és II-III.r. felperesek nagyszülője, néhai "A" az alperes házastársa volt.

Néhai "A" 2007. július 11. napján végintézkedés hátrahagyása nélkül elhunyt.

"B" helység 1-i közjegyző 2008. április 14. napján meghozott számú ideiglenes hagyatékátadó végzésével a **helység 1-i**hrsz-ú lakóházas ingatlan 1/2 tulajdoni hányadát és az örökhagyó tulajdonában lévő egyes ingóságokat törvényes öröklés alapján, egymás közt egyenlő arányban az örökhagyó gyermekeinek, az I.r. felperesnek és **"C-nek** adta át alperes özvegyi jogával terhelten. A ... frsz-ú személygépkocsi 1/2 tulajdoni hányada, az **"D"** Hotel Rt. által kibocsátott 10.000,- forint névértékű részvény, valamint a **"E"** Takarékszövetkezetnél vezetett lakossági folyószámlán meglévő 3.610,- forint tekintetében a közjegyző az alperes haszonélvezeti jogának megváltását rendelte el, és emiatt az adott hagyatéki vagyontárgyakat neki, illetve az örökhagyó gyermekeinek 1/3-1/3-1/3 részben adta át. A hagyatéki leltárban 45-53. sorszám alatt feltüntetett ingóságokra (egy dohányzóasztal, egy koloniál szekrény, egy koloniál ebédlőszekrény és egy koloniál nyitott könyvespolc, valamint kanapé, két fotel, két puffból álló ülőgarnitúra, egy tonet hintaszék, egy csillár és egy fakeretes ovális tükör) az alperes különvagyoni igényt jelentett be, amit a törvényes örökösök nem ismertek el, ezért a közjegyző a hagyatékából kihagyta. Mellőzte a közjegyző az **"F"** Üzletházban lévő ingatlan hagyatékként való átadását, amelynek 1/2 tulajdoni hányadára a törvényes örökösök házastársi vagyonközösségi igényt jelentettek be, míg alperes különvagyoni szerzésre hivatkozott. A közjegyző az alperes által viselt temetési költség, halotti tor költségét 564.839,- forintban határozta meg.

Az I.r. felperes módosított keresetében kérte a bíróságtól törvényes öröklésének megállapítását a hagyatéki leltárban 45-53./ téfelszám alatt megjelölt ingóságok, a **"E"** Takarékszövetkezetnél vezetett lakossági folyószámlán lekötött 4.225.000,- forint letéti összeg, a **"E"** Takarékszövetkezetnél vezetett devizaszámlán lévő 38.166,51 Euro és 13.314,7 USD számlakövetelések, a **"Z"**. által vezetett devizaszámlán lévő 50.824,75 Euro és 27,33 Euros számlakövetelések továbbá az **"F"** Üzletházban lévő üzlethelyiség eladásából származó 5.000.000,- forint vételár 1/4 része tekintetében.

Az ingóságokra vonatkozóan vitatta alperes különvagyoni szerzését és utalt arra, hogy amennyiben különvagyoni eredetűek lennének, úgy a Csjt.28.§.(2) bekezdése értelmében a mindennapi közös életvitelt szolgáló, valamint a szokásos mértékű berendezési és felszerelési tárgyak helyébe lépő ingók 15 évi házassági együttélés után közös vagyonná váltak. A banki megtakarításokat illetően az I.r. felperes előadta, hogy a **"G"** Bank Zrt. által a bíróság megkeresésére adott tájékoztatásból kitűnik, hogy a házastársak közösen nem nyitottak devizaszámlát, a számla az örökhagyó nevében volt és az alperes csak meghatalmazással rendelkezett. Az I.r. felperes örökrésze mértékének meghatározásánál figyelembe vette, hogy a kereseti kérelemmel érintett házastársi vagyonközösséghez tartozó vagyontárgyak 1/2 része a két törvényes örökös között egyenlő arányban osztandó meg.

Az alperes módosított viszontkeresetében kérte, hogy a bíróság rendelje el I.r. felperes törvényes örökrészét képező 9.541,65 Euro, valamint 3.328,7 USD és 1.056.250,- forint összegeken fennálló özvegyi jogának megváltását, és állapítsa meg - a temetési költségek mint a hagyatéki tartozás 1/3-ának 188.280,- forintnak a beszámításával - az I.r. felperes törvényes örökrészből az I.r. felperest illeti 6.361,1 Euro, 2.219,1 USD és 515.887,- forint, míg alperest illeti 3.180,5 Euro, 1.109,5 USD és 352.083,5 forint. Ezt meghaladóan a kereset elutasítását kérte.

A hagyatéki leltárban 45-53./ tételszám alatt megjelölt ingóságok tekintetében különvagyoni szerzésre hivatkozott, mivel azokat részben a testvére után örökölt lakás eladásából származó vételárból vásárolta, másrészt édesanyja hagyatékából a testvére ajándékozta neki.

Az "F" Üzletházban lévő üzlethelyiség eladásából származó 5.000.000,- forint tekintetében arra hivatkozott, hogy saját jogon kapott kárpótlási jegyért, árverés útján szerezte a **helység 2-i** szántó ingatlant, amelyet 1994. július 14.napján 20 évre összesen 1.600.000,- forint fejében haszonbérbe adott testvérének "H". A haszonbérből vásárolta az "F" Üzletházban lévő üzlethelyiséget, így továbbadása során ennek vételára szintén különvagyont képezi.

A "G" Bank Zrt-nél vezetett devizaszámlát az örökhagyóval közösen nyitották, a számlatulajdonosként mindketten önállóan voltak jogosultak rendelkezni. Mivel a bank Általános Szerződési Feltételei szerint a közös számlanyitás úgy tekintendő, hogy a számlatulajdonosok egymást jelölték meg egyedüli kedvezményezettnek, ezért a bankszámlán lévő összeg vitatott fele sem tartozik a hagyatékhoz.

Az alperes a "E" Takarékszövetkezetnél lévő megtakarítások tekintetében ismerte el az I.r. felperes öröklését. Az alperes érdemi védekezését és viszontkeresetét a Csjt.28.§.(1) bekezdés b./, d./ pontjaira, Ptk.116.§.(3) - (4) bekezdéseire, Ptk.677.§.(1) bekezdésére, 535.§.(2) bekezdésére, továbbá a takarékbetétéről szóló 1989. évi 2.tvr.10.§-ára alapította.

Az elsőfokú bíróság I.r. felperes kereseti kérelmét kis részben látta megalapozottnak, míg alperes viszontkeresetét alaptalannak találta.

Ítéletének indokolásában az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az I.r. felperes az örökhagyó gyermekeként a Ptk.607.§.(1) bekezdése értelmében törvényes öröklésre volt jogosult, a 607.§.(2) bekezdése szerint - perben nem álló testvére - "C"-vel egyenlő arányban. Rögzítette, miszerint azt vizsgálta, hogy a közjegyző által átadott vagyontárgyakon felül mi tartozott a hagyatékhoz.

A 45-47./, illetve az 52-53./ tételszámú ingóságok tekintetében az elsőfokú bíróság az alperesi állítást alátámasztó "I" és "J" érdektelen tanúk vallomását fogadta el, akik megerősítették, hogy alperes ezen ingóságokat a testvére után származó örökségből

vásárolta. Ezt támasztották alá az örökség tárgyát képező **helység 2-i** lakás adásvételi szerződése, és a banki átutalásról szóló bizonylatok is.

A 48-51./ tételszám alatt feltüntetett ingóságokkal kapcsolatosan alperesi előadást támasztotta alá egyrészt testvérének **"H"**, másrészt az érdektelen **"K"** a tanúvallomása is, akik megerősítették, hogy a bútorok az édesanya hagyatékából származtak és azt **"H"** ajándékozta az alperesnek. Az érdektelennek nem tekinthető **"L"-nek** illetőleg I.r. felperes házastársának **"L"-né nek** a vallomását az elsőfokú bíróság nem fogadta el. Megállapíthatónak látta, hogy a fenti ingóságok az alperes különvagyont képezték, ezért nem tartoznak a hagyatékhoz, így az I.r. felperes törvényes öröklésre ezen ingóságok tekintetében nem volt jogosult.

Utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy e körben a felperes Csjt.28.§.(2) bekezdésére történő hivatkozása nem megalapozott, mivel ez a rendelkezés csak a különvagyoni tárgy helyébe lépő vagyontárgyra vonatkozik.

Az **"F"** Üzletházban lévő üzlethelyiség különvagyoni jellegével kapcsolatos tényelőadását az alperes igazolta. Az 1994. április 28. napján kelt földhivatali határozatból kitűnik, hogy a **helység 2-i** hrsz-ú szántó ingatlan tulajdonjogát az alperes kárpótlás útján szerezte, az I.r. felperes nem vitatta azon alperesi előadást, hogy a tulajdonszerzés saját jogon kapott kárpótlási jegy felhasználásával történt. Az alperes a testvérel a fenti ingatlan haszonbérlete tárgyában kötött szerződés létrejöttét és a haszonbérleti díj kifizetésének a tényét teljes bizonyítóerejű magánokirattal igazolta. Azt a körülményt, hogy az **"F"** Üzletházbeli üzlethelyiséget az alperes a haszonbérleti díj felhasználásával vásárolta, **"H"** és **"K"** tanúvallomása is megerősítette. A fentiekből következően az **"F"** Üzletházbeli ingatlan illetve annak a keresetindítást követő értékesítéséből befolyt vételár a Csjt.28.§. b./ pontja értelmében az alperes különvagyont képezte.

Ehhez képest az I.r. felperes által kért a haszonbérleti szerződés keletkezése időpontjának meghatározására irányuló írásszakértői bizonyítást, illetőleg az ingatlan szerződéskötéskori forgalmi értékének megállapításához kért ingatlanforgalmi szakértői bizonyítást a bíróság szükségtelennek tartotta.

Az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy nem tartozott a hagyatékhoz a **"Z"**. által vezetett devizaszámlán az örökhagyó halálakor megvolt megtakarítás sem. A **"G"** bank ezzel kapcsolatosan ellentétes információt tartalmazó tájékoztatásokat adott, azonban az utóbb közölt adatok helyességét alátámasztja a 2003. február 17. napján létrejött devizaszámla szerződés, amelyet alperes és volt házastársa is számlatulajdonosokként kötöttek. Az ugyanekkor kelt banki adatlap is tartalmazza, hogy alperes társtulajdonosként rendelkezhet a számlán. A közös számlanyitás jelentősége pedig abban áll, hogy a 2004. január 1. napjától hatályos Általános Szerződési Feltételei 2.4.3. pontja úgy tekintette, hogy a számlatulajdonosok nyilatkozatot tettek, miszerint egymást jelölték meg egyedüli kedvezményezettnek és emiatt az egyik számlatulajdonos halála esetén a számla egyedüli tulajdonosa a másik számlatulajdonos lesz. Az alperes helytállóan utalt arra, hogy ez a kikötés nem végrendeleti rendelkezés és a Ptk.535.§.(2) bekezdése szerint a

magánszemélyek által bankszámlaszerződés keretében elhelyezett pénzeszközökre is alkalmazandó. A bankbetétről szóló 1989.évi 2.tvr.10.§-a lehetővé teszi halál esetére a kedvezményezett kijelölését. Kimondja, hogy az így elhelyezett betét nem tartozik a betétes hagyatékához. A bírói gyakorlat az ilyen rendelkezést ajándékozásnak tekinti, így a "Z". által vezetett devizaszámlán az örökhagyó halálakor megvolt 50.824,74 Euro és 27,33 Euro összegű számlakövetelések kapcsán a törvényes öröklés rendje nem érvényesülhetett.

Az "E" Takarékszövetkezethnél fennállott számla- és betétkövetelések házastársi közös vagyoni jellegét és azok 1/2 részének hagyatékhoz tartozását az alperes elismerte. Alperes azonban kérte özvegyi jogának megváltását, így alperest a fenti számla és betétkövetelések hagyaték tárgyát képező részéből egy gyermekrészt, azaz 1/3 rész illette meg. Az I.r. felperes ugyanilyen mértékű örökrészt viszont az alperes által beszámítani kért hagyatéki tartozás figyelembevételével kellett meghatározni. A hagyatéki tartozásnak minősülő temetési költség 1/3 részét - 188.280,- forintot - I.r. felperes ráeső hagyatéki tartozásként elfogadta és azt az elsőfokú bíróság beszámította a felperesnek járó 1/3 rész összegébe.

Az alperes viszontkeresetét a bíróság azért utasította el, mert az özvegyi jog megváltása iránti igény érvényesítéséhez viszontkeresetre nem volt szükség. Az ily módon kért megállapításnak pedig a teljesítés kizártságának hiánya miatt (Pp.123.§.) egyébként sem volt helye.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az I.r. felperes javára történő marasztalás hivatalos devizaárfolyamon számítva összesen 2.798.853,- forint volt, ehhez viszonyítva határozta meg a pernyertesség-pervesztesség arányát. A perköltség összegének meghatározásakor az elsőfokú bíróság számításba vette a felperesek által megfizetett eljárási illetéket, a felperes és jogi képviselője közt létrejött megbízási szerződésben kikötött ügyvédi munkadíjat, illetőleg alperes képviseletét ellátó ügyvéd munkadíjának összegét. A fennmaradó illeték összegének megfizetésére az elsőfokú bíróság leletezés terhe mellett hívta fel az I.r. felperest.

Az ítélet ellen I.r. felperes élt fellebbezéssel. Elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan az ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy a bíróság állapítsa meg az ingóleltárban 45-53./ sorszám alatt felvett vagyontárgyak, valamint a **helység 1-i "F"** Üzletházban lévő üzlet és a **"G"**banknál fellelhető devizaösszeg házastársi közös vagyoni jellegét és kötelezze alperest a hagyaték 1/3-ad részének valamint perköltség megfizetésére.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem tárt fel teljes körűen és a bizonyítékokból téves következtetést vont le. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság elutasította az I.r. felperes igazságügyi bűtorszakértő kirendelésére vonatkozó indítványát. I.r. felperes ugyanis ezzel kívánta igazolni, hogy a bútorok későbbi készítésűek, tehát az anyai örökségből nem származhattak, így különvagyoni jellegük nem állapítható meg.

Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen utasította el az igazságügyi írásszakértő kirendelésére vonatkozó I.r. felperesi bizonyítási indítványt. A szakértővel a felperes azt kívánta bizonyítani, hogy a haszonbérleti megállapodás nem jöhetett létre érvényesen. Álláspontja szerint az egyik okirati tanú nagyfokú Parkinson-kórban szenvedett, így ő nem

lehetett az aláíró Hivatkozott arra, életszerűtlen nagy összegű haszonbérleti díjat kifizetni akkor, amikor ugyanezen összegért tulajdonjogot is lehetett volna vásárolni. Utalt arra, hogy közös vagyon a különvagyonnak az a haszna is, amely a házassági életközösség fennállása alatt keletkezett. Amennyiben pedig elfogadható, hogy a kárpótlási jegyen vett föld különvagyon, úgy a haszonbér mint ennek haszna közös vagyonnak tekinthető, az "F" Üzletházbeli helyiséget tehát közös vagyonból vásárolták a felek.

A "G"bank Rt-vel 2003. február 17-én kötött devizaszámla szerződéssel kapcsolatosan az I.r. felperes rámutatott, hogy a szerződéskötés időpontjában érvényes ÁSZF nem ismert. Annak elfogadását az örökhagyó kézjeggyével nem látta el. Az 1989. évi 2.tvr.10.§-a szerint a nagykorú betétes a takarékbetét elhelyezésekor rendelkezhet úgy, hogy elhalálozása esetén a takarékbetét az általa megjelölt kedvezményezett részére kerüljön kifizetésre. Az örökhagyó azonban 2003-ban megnyitott számla megnyitásakor nem rendelkezett úgy, hogy az azon lévő összeget házastársának ajándékozza sem életében, sem halála után.

Fellebbezésének kiegészítésében az I.r. felperes rámutatott arra, hogy az alperes a hagyatéki eljárás során többször egymásnak ellentmondó nyilatkozatokat tett a különböző pénzintézeteknél vezetett forint és devizaszámlák összege tekintetében.

Ismételten hivatkozott arra, hogy a "G"bank Rt-nél 2003. február 17-én megkötött devizaszámla szerződés aláírásával egyidejűleg a felek ajándékozási vagy végrendeleti rendelkezést nem tettek. Nem nyilatkoztak úgy, hogy elfogadják az akkor érvényes ÁSZF rendelkezéseit. Az örökhagyónak a 2004. évtől hatályos ÁSZF rendelkezéseit is el kellett volna fogadnia. Hivatkozott a BH 2006/91.számú jogesetre, mely kimondja, hogy „a bankszámla tulajdonosának elhalálozása esetére csak írásban jelölhető ki érvényesen a számla kedvezményezettje. Az egyoldalú nyilatkozat egyszerű magánokiratba foglalva is érvényes.” Kedvezményezett kijelölésére nem került sor.

Utalt arra, hogy az örökhagyó élete utolsó szakaszában tájékoztatta őket, elmondta, hogy házassága az alperessel megromlott.

Az örökhagyó a csatolt végrendelet-tervezetben az "F" Üzletházban lévő ingatlant közös vagyonként jelölte meg, tehát nem fogadható el "K" tanú azon vallomása, hogy az örökhagyó tudott volna arról, hogy az alperes az "F" Üzletházbeli ingatlant - mint különvagyont - a földhasználat ellenértékéből vásárolta.

Alperes ellenkérelmében a fellebbezés elutasítását, az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az I.r. felperes perköltségben marasztalását kérte.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, indokolásában okát adta a felperes írásszakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványa, valamint a bűtorszakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványa elutasításának is.

Az "F" Üzletházban lévő üzlethelyiség értékesítéséből befolyt vételárat az elsőfokú bíróság okszerűen tekintette az alperes különvagyónak.

Ellenkérelmében alperes nem vitatta azon fellebbezési érvelést, miszerint a Csjt.27.§.(1) bekezdése alapján közös vagyonnak tekintendő a különvagyonnak a házassági életközösség fennállása alatt keletkezett haszna is. Ebből következően tehát az alperes különvagyonát képező ingatlan után befolyt haszonbérleti díj is közös vagyonnak tekintendő. Alperes álláspontja szerint azonban a haszonbérleti díjként kifizetett összeg lényegében az üzlethelyiség tulajdonjogának a megszerzésére is szolgált. A Csjt.28.§.d./ pontja alapján pedig a különvagyon értékén szerzett vagyontárgyként az üzlethelyiség az alperes különvagyonát képezte, így az üzlethelyiség értékesítéséből befolyt vételár is az alperes különvagyonára.

E körben alperes arra is hivatkozott, hogy az örökhagyó tudomással bírt arról, hogy a kárpótláson szerzett termőföld haszonbérbe adásából származó összeget alperes az üzlethelyiség megvásárlására fordította. Ennek ellenére az örökhagyó nem jelezte, hogy az üzlethelyiségben tulajdonjogot kíván szerezni, az üzlethelyiséget az alperes különvagyonaként kezelte. Ezt "H" tanúvallomása is megerősíti. Hivatkozott alperes a Csjt.31.§.(2) bekezdésének azon fordulatára, amely szerint nincs helye

megtérítésnek, ha a kiadás a lemondás szándékával történt. Abból a tényből, hogy az örökhagyó tudott az alperes termőföldjéért befolyt összegről, és arról, hogy az az üzlethelyiség megvásárlására fordítódik, azonban semmilyen módon nem jelezte, hogy magát is tulajdonosnak tekintené, az a következtetés vonható le, hogy a termőföldért mint alperes különvagyonáért befolyt haszonbérleti díjat, mint közös vagyont, az örökhagyó ráutaló magatartással az alperes különvagyonába utalta. Így az örökhagyó által a közös vagyonból alperes különvagyonába utalt összegből vásárolt üzlethelyiség, majd annak vételára az alperes különvagyonát képezi.

Kifejtette az alperes, hogy a "G" Bankkal 2003. február 17-én kötött devizaszámlaszerződés 33. pontja tartalmazza, hogy a szerződésben nem szabályozott kérdésekben a bank üzletszabályzatának rendelkezései, a mindenkor hatályos devizáról szóló jogszabályok és a Ptk. bankszámlaszerződésre és megbízásra vonatkozó szabályai az irányadók. Az üzletszabályzatnak részei az általános szerződési feltételek is. A fentiekből következően az általános szerződési feltételeket az alperesnek és az örökhagyónak kézjegyével ellátni nem kellett, az ÁSZF ennek hiányában is a felek számlaszerződésének részét képezi. Kiemelte, hogy a bírói gyakorlat szerint a bankszámla tulajdonosának elhalálozása esetére tett rendelkezésénél megkívánt írásbeliség a devizaszerződéssel megvalósult.

Az ítéletábra a Pp.249.§.(2) bekezdése értelmében lefolytatott részbizonyítás keretében beszerezte a "G" Bank Zrt. 2003. február 17-én hatályos üzletszabályzatát, melynek alapján a megyei bíróság által megállapított tényállást azzal egészíti ki, hogy a "G" Bank Zrt. 2003. február 17-én hatályos banki üzletszabályzata és általános szerződési feltételei (2.2 pontja) úgy rendelkeznek, hogy amennyiben a számlának két tulajdonosa van, a számlatulajdonos elhunyt esetén a számla egyedüli tulajdonosa az eredeti társszámlatulajdonos lesz, ha a számla fenntartásához szükséges nyilatkozatokat megteszi.

Az ÁSZF 17.2 pontja szerint a bank az egyoldalú szerződésmódosítás jogát fenntartotta. A módosításra irányuló ajánlatról a bank hirdetmény útján értesíti a számlatulajdonost. Amennyiben a számlatulajdonos(ok) a módosítást nem fogadják el, úgy a közzétételtől számított 15 napon belül jogosultak a szerződés felmondására.

Az ítélet tábla a megyei bíróság ítéletét a Pp.253.§.(3) bekezdése értelmében a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között felülbírálván megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges és egyben elégséges körben lefolytatta, az ott beszerzett bizonyítékokat a Pp.206.§-ának megfelelően helyesen, okszerűen, összességükben értékelve - a fenti kiegészítéssel - helyes tényállást állapított meg, amelyből levont jogi következtetéseivel - és azok indokaival is - az ítélet tábla egyetért.

Az indokolásban kifejtettek megismétlése nélkül, azokra csupán utalva a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az ítélet tábla az alábbiakat emeli ki:

Megalapozottan hivatkozott a fellebbezés arra, hogy közös vagyonnak tekintendő a különvagyon olyan haszna is, amely a házassági életközösség fennállta alatt keletkezett. Ebből következően az alperes különvagyont képező termőföld haszonbérleti díja az alperes és néhai házastársa közös vagyonának tekintendő.

A felperes azonban helytállóan hivatkozott arra, hogy az örökhagyó tudomással bírt arról, miszerint házastársa (az alperes) a haszonbérleti díjból a saját nevére üzlethelyiséget vásárolt. Az örökhagyó nem adta tanújelét annak, hogy a haszonbérleti díjat, illetve az azon vásárolt üzlethelyiséget legalább részben saját tulajdonának tekintené ("H" tanúvallomása). 1994.évtől, az üzlethelyiség tulajdonjogának alperes általi megszerzését követően az örökhagyó magatartása nem utalt arra, hogy az alperes különvagyont képező termőföld hasznosításából eredő - noha a Csjt. 27.§. (1) bekezdése alapján házastársi közös vagyont képező - pénzeszközök felhasználásával megvásárolt, és az alperes kizárólagos tulajdonaként nyilvántartott üzlethelyiség tulajdonjogára igényt tartana, annak különvagyoni jellegét vitatná.

A jóval később, az örökhagyó betegsége ideje alatt keletkezett úgynevezett „végrendelet tervezet” az aláírás hiánya, illetőleg a szöveg belső ellentmondásai okán annak bizonyítékaként nem vehető figyelembe, hogy az örökhagyó igényt tartott az üzlethelyiség tulajdonjogára, így alappal hivatkozott az alperes arra, hogy a haszonbérleti díj és az ebből vásárolt üzlethelyiség az örökhagyó házastárs által a házastársi különvagyonból az alperes különvagyonába utaltnak tekinthető, melyből következőleg az üzlethelyiség ellenértékeként befolyt összeg a hagyaték részét nem képezi. (Csjt.31.§.(2))

Az örökhagyó és az alperes által a "G" Bank Zrt-vel 2003. február 17-én kötött szerződés időpontjában hatályos ÁSZF 2.2 pontja úgy rendelkezik, hogy ha a számlának két tulajdonosa van, a számlatulajdonos elhunytja esetén a számla egyedüli tulajdonosa az eredeti

társ-számlatulajdonos lesz, ha a számla fenntartásához szükséges nyilatkozatokat megteszi. A "G" Bank Zrt. kifejezetten fenntartotta az egyoldalú szerződésmódosítás jogát, így a 2004.január 1. napjától hatályos ÁSZF a 2003. február 17-én kelt szerződés részét képezi. A 2004. január 1. napján hatályos ÁSZF - elsőfokú ítéletben is hivatkozott 2.4.3 pontja a közös számlanyitást úgy tekinti, hogy a számlatulajdonosok nyilatkozatot tettek arról, hogy egymást jelölték meg egyedüli kedvezményezettnek, így az egyik számlatulajdonos elhunyt esetén a számla egyedüli tulajdonosa - mint elhalálozás esetére szóló rendelkezés kedvezményezettje - a másik számlatulajdonos lesz. A 2.4.2 pont úgy rendelkezik, hogy a számlatulajdonos elhunyt esetén a számlán lévő egyenleggel a kedvezményezett rendelkezhet. A 2.4.1 pont értelmében kedvezményezett jelölés esetén a számla nem tartozik a számlatulajdonos hagyatékához, a kedvezményezett a számlán lévő összeg felett a hagyatéki eljárás lefolytatásától függetlenül rendelkezhet. A szerződés részét képező ÁSZF fenti rendelkezései, valamint az 1989. évi 2.tvr. 10.§-a alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a "G" Bank Zrt-nél vezetett számlán lévő összeg nem képezi a hagyaték részét.

A fentiekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.254.§.(3) bekezdés alapján helybenhagyta.

Az ítéletábra az eredménytelenül fellebbező I.r. felperest a Pp.78.§.(1) bekezdése alapján kötelezte a feljegyzett fellebbezési illeték állam javára, a 32/2003.(VIII.22.)

IM. rendelet alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség alperesek részére való egyetemleges megfizetésére.

Győr, 2012. évi január hó 24. napján

Dr.Lezsák József sk.
a tanács elnöke

Dr. Menyhárdné Sarmon Hedvig sk.
előadó bíró

Dr.Vass Mária sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó